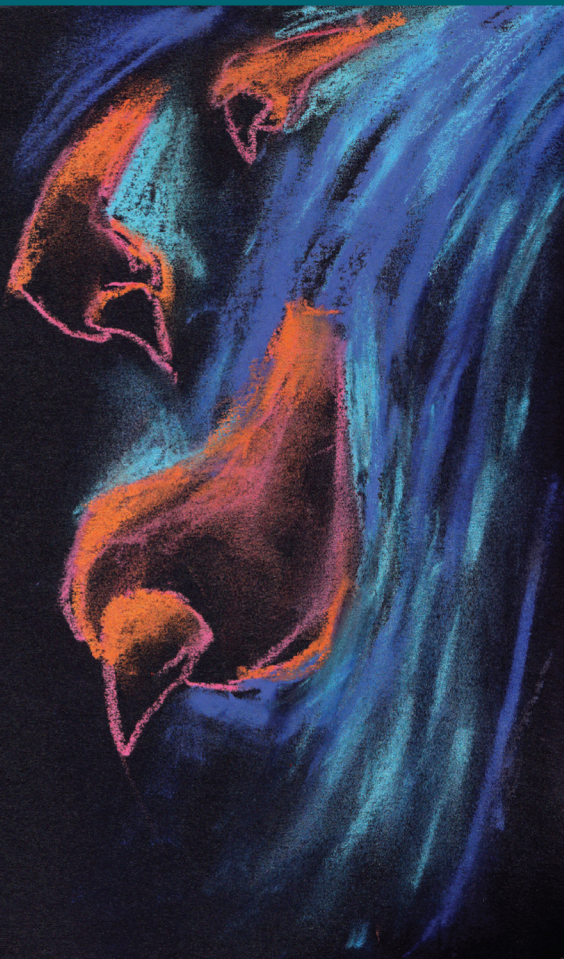

Bence
Lajos

Vallani

Bence Lajos
Vallani

 Bence Lajos

Vallani

Lendva, 2011

Vallani kell, mindig vallani

Z. Szekeres Ilona versmondónak

Ha az itt-lét
csaholását csak messziről
hallani, s a csend rikoltása
is visszhang csak a térben,
oly távoli, s oly ledér,
mint kertek alján a dér,
de mégis kínok kínjával
gyötör ott belül:
mert nem elég a sírás,
a panasz hangján szólani,
ásítva hozzá, de lefejtani
a gallyat a fáról,
befurakodva a kéreg alá,
s hallgatni a vérző göcsört
fájdalmát, és együtt érzőn
vallani, folyton vallani!

S az sem elég, bár
gyakran szól róla nóta,
csacska sláger és
hasztalan hallali, ha
írásra áll a kéz, s

bentről kódok tömege
kíván halottak hangján
szólani, nem elég az
egykedvű krónikás
grafomán-buzgóság, mert
mást jelent: vallani.

Vallani a múltat,
vallani reggel,
vallani este, üzenetet
úzve Budára, Pestre,
vallani az országos
nyomort, vallani a népet,
kit sorsa bekormozott,
vallani és vallani,
míg az ölés tudománya
ölelésbe vedlik, közelebb
hajolni, mit pőfög a lilalángú
mély, titkok tudója, mit
súg-susog, míg bennünk tusát vív
a pörlekedés a pörölyvel,
paraj-szavunk a köszvény
bozóttal megbékél.

S fogva egymás kezét,
érezni egymás neszét, szeszélyét,
szavát, lajstromba
venni Szovátától Szabadkáig,

Mádéfalvától Kórógyig
mosoly-helyeket,
a békesség házáit,
boldogság kunyhóit,
simogató szellőit lékelt
életeknek, s a léleknek,
kémlelni a dalra
fakadó határt, ameddig
a szem ellát,
e zord tér-időben, fagyba
vert országon rohanni keresztül,
hol tűzkóként pendül a fagy,
marasztalva a csodát, kézen
fogni mások iszonyát,
egy ország tótágas
viszonyát...

Vallani, folyton vallani!

Nem volt érdemi megjegyzésem

Petyának

Mintha csak tegnap
történt volna,
hogy megérkezett,
a gólya
hozta, s még aznap
a fővárosban
landolt, egy kis szívműtét
- mondták
az orvosok.

most meg már jár,
mi az, hogy jár,
nem tapogatózva, mintha
folyton sietne, hogy le
ne késsen valamiről,
a drága, s csak a végrím
kedvéért: mi neki
Budapest, mi neki Prága

a múltkor meg hirtelen
csak elkezdett beszélni,
mint ama idétlen bosnyák

viccben a kiskölök,
amikor ebéd közben
- égből villámcsapásként! -
a nagy lárma közepette,
egy vékonyka hang
alásüstörög!
- Hát te beszélsz? - Brávó,
miért nem mondtad?
Mármint, miért
nem mondtad eddig,
hogy sótalan/
borstalan? - tört
rá a háznép.(Csak a nagyí,
a konyhatündér pirult el,
mint ki mindenről eddig
is tudott, cinkosan
kacsintva a kicsire.)

Miért nem mondtad, miért -
rimánkodott tovább a család.
S a tetten értek szégyenével:
- Nem volt meg-jegyezni-valóm -
préseli ki magából síró
hangon a kicsi csőrös
száj...
- Nem volt megjegyézésem...
érdemi...

Nem beszél
(Horror)

De mindent regisztrál,
mindent megért,
mindent megérint.

Hátakkor, kistökös,
a háp-háp
hogyan mondja, háp-háp
szipogja, s a rőf-rőf?
- Rőf - válaszol
egykedvűen, s a
süni hogyan csinál?

Válasz helyett
felhúzza az orrát,
s azóta fennhordott
orral jár-kel
a szobában, csavarhúzóval
a kezében, mint egy kis
iparosmester, fontoskodva,
aztán irány
a rőf-rőf-orr (konnektor),
megy reparálni...

Nem szól, fenyeget

Mindent leutánoz:
a kacsát, a libát,
a baglyot, a disznót.
Hát a halacska, ő
hogyan mondja? - kérdem.
A halacska? Az akváriumban?
- röppen át agyacskáján,
s már jön is felém,
mutatóujját felemelve,
arcán hamiskás mosollyal.
A halacska? - újból
kérdő tekintet, jelezve,
a szívatást nem tűröm,
aztán: Dádá - emeli
fel kis mutatóujját -
dá-dá!

Petike rakoncátlan

Mondd, Petike háp-háp...

- Gá-gá...gá
- Nem a libát, a kacsát...
- kérlek. Kis szünet.
- Gá-gá-gá - kezdi újra.

Majd engesztelésül:

gá-gá, háp-háp.

Aztán utána jön

az egész baromfiudvar,
a vadon, a bagoly (hu),
a süni (ezt csak mutatja,
orrcijával szívó-tekerő
akrobációt téve, s végül
a halacska - szintén
pantomimban.

Játék hallal, porszívóval

No, arany Petyám,
most pedig beszélgetni
fogunk. Már megint? – int
vissza, de belemegy.
Mondd, hogy anya – nyanya,
mondd, hogy apa, – atata.
Eddig rendben: most figyelj,
hogyan mondja a kacska, a liba,
a halacska? Itt egy kicsit
elakad, de bedobja az ősit,
mutatja. Hoppá, döbbenek rá,
ő átvert. – No, arany
maszatom, hogy mondja a...,
a..., porszívó madár?
No, ezt kapd ki!

Nagyanyám álma egy pajtakoncertről
Jaggerékkal
(Képzelt riport...)

A hatvanas évek nagy örületében
Ö-MAMA, aki furá módon,
nem a Beatlest,
hanem az „Ördögi fiúkat”,
a Rolingsztoncét kedvelte.
Talán mert fiatal korában,
érett nőként sem a
franciák rezező hangú
libáját (Gnoj-revarjét) szerette,
hanem a sokkal progresszívabb,
Ami kedvencet, Prézlit (Elvist),
fura ötlettel állt elő egy napon.
- Miért ne szervezhetnének
Göntérházán is koncertet?
- Koncertet? - nézett körbe a családon
Ö-mama, aki a zenei rendezvény
helyszínéül a Gyohagyura
pajtáját szemelte ki, mely tágas volt
és dél irányába nézett, így rossz idő esetén
is kényelmes színhelyül szolgálhatott
volna Jaggeréknek és a bandának.
A tágas pajtaszűrön el is fértek volna

éjszakára is, meg hát ott volt a
szénapadlás is, a szomszédban pedig
két progresszív csaj is lakott...
Mi pedig – hogy tovább csigázza az érdeklődést
és az egész biznisztől remélhető hasznot – friss
hetési pereccel meg némi lendvahegyivel
meg petánci kútival kiszolgáljuk a vendégeket,
mint tette a kiszolgáltató lakosság Wodstookban
– mondta felcsillanó arccal.

A meghívólevél valószínű megérkezett a zenekarhoz,
hiszen Keith Richard a 73-as amerikai turné előtt,
a Domival együtt készített interjúban emlegetett
valami Crazy Supergran-t a volt Yugó
legészakibb tartományából,
bizonyos Szlovákiából. Lényeg,
hogy az egészből nem lett semmi.
Bár apróságokon múltott – ezt már Jimmy
Miller producertől tudtuk meg –, hiszen a
zenekar sokáig vacillált az altamoni, illetve a
göntérházi időpont- egyeztetés alkalmával.
Különösen a sokat emlegetett
hetési pereg maradt meg az emlékezetükben
„heteesi pereg” – vihogtak rajta, miközben
szívták a „marihónalját”, amíg el nem fogyott
a maradék rekesz wiskey...

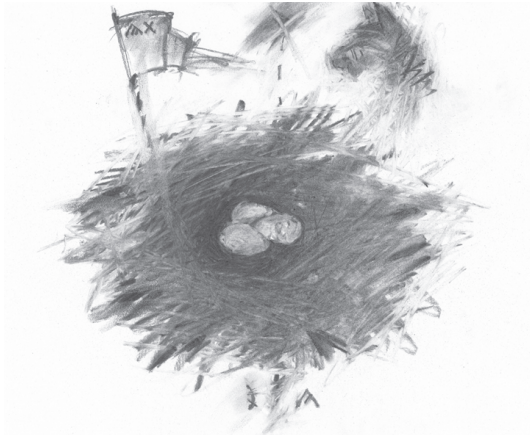
Hodosi dal

Hodosra kéne menni!
Hol sok szép leány van,
asszony és menyecske.
Mindig is volt: annyi,
mint tavasszal a fecske,
kecskeszirmú virág,
kikeletkor, ősszel
a kikerics, nyúlca
az erdőszélen.

Őseink is mind ott
teremnek, ha bort
töltünk poharunkba,
ivócimborának szegül,
leül mellénk Werbőczy
és Dózsa, meg Szent
László király,
kinek szelleme belengi
e földet, kívánva minden
jókat, határkövek
helyett gyümölcsfát,
szőlőkarókat.

Éljen a Barátság! –
üzeni minden itt élő,
s küldi táviratát
minden tájára a Földnek.
Hodosom, Kapornak és
Domaföld népe – bár az
Élet gyorsan múlik,
s a perc eloson,
– kívánj békés jövődöt,
hogy ne fogyjon el orcádról
a mosoly, kísérje minden
lépted szerencse, jókedv,
míg múlt jövővel összeforr.

Végzetszele

Köröttem sүvölt
a Végzet szele,
- mi dolgom vele?!

Tele vagyok önbizalommal,
mögöttem egy
dombnyi hegyoldal,
szőlővel tele.
Bekívánczik
már a hordóba,
telelni, dongák közé,
borágya bele.

Jöhetne már az Új...

Sorsom búval
bánattal volt tele,
most bizakodó a tekintet,
- e keveset már kibírom! -,
addig nem pusztulok
bele, ha csak szomjam
miatt nem.

Óbortól száradt
a nyelv, homályos
a szem, térdem is fáj,
lerakódott borkőtől
nyikorog, borvirágtól
szárad a torok... s
az iránytű is oda:
- fölöttem pokol,
alattam menny - iszonyúan
kellesz, vágyamnak tora
lettél, Kedves
Szódebikarbóna.

Szeretlek: Muravidék
(vallomásféle)

- Mert a szülőföldem, mert itt ringott
bölcsőm, mert a szerelem zamatát, mézét itt
éreztem először számban, a „megfelelés”
izgalmával szívemben;

- Mert emberségre, magyarságra ez a Mura
menti táj nevelt szelíd lankáival, ködbe vesző,
kaszapengéstől zajos hajnalok csodáiból, a
munka és a dal énekeiből, leánykacajtól
zajos nyáresti alkony-buja kincseiből,
szerelemmámoros hajnalok illataiból egy
életen át szemezgethet az ember;

- Mert a térképeken szabad szemmel alig
látható, kicsiny szülőföld egy „országos
Haza” helyébe lépve „csicsijgatott-csitított,
csókolt”, az anyaökl komfortját jelentette
embert-próbáló időkben;

- Mert: hangyaszorgalmú népe sohasem
túrta a szolgálalkú meghunyászkodást, a
„hódítók” kényét-közönyét, a félreérthető
gügyögést, a tárcán felkínált „békét”;

- Mert az évszakok „leplező váltakozásával” észrevétlen bújik be a bőr alá, befúrja magát idegeimbe, letelepedési engedélyt sem kérve, konok örökösként, tanyát ver szívemben;

- Mert a nyár dús lombú fái alatt nyer oltalmat a megfáradt ember, a tél hóval takarja be a jeltelen sírokat, a történelem viharai során vérével öntözött földet, az ős mosolygós szőlőfürtjei az újbor reményét jelentik, s a Hegyet, ahonnan közelebb van az Isten;

- Mert a kikelet ritka, a világ más vidékein ismeretlen, harang alakú virágaival köszönti a ritkán búcsúzó, de mindig örömittas kerepeléssel érkező vándort;

- Mert Zoli bácsi reám és az utódokra testált utolsó üzenete, hogy „nagyon szeressétek a magyar népet”, örökérvényű, „holtomiglan”-parancsként él bennem;

- Mert: körbenézve a tetőről fehér tornyaiból Szent István és László és a kegyes múlt emlékezete örködik a táj felett, ígérve szebb jövőndőt.

**Ismeretlen XVI. századi költő
keservei az eltávozott
“pötzegödör” tisztítóhoz**

Jaj, jaj, siralmas énnéköm
E világban élnem, drága
Mesterem, nélküled, mi leszen
Eztán velem, ki fog
Engömet cirógatnyi,
Ha hosszúfarkúak engömet
Körbehuggyozának, ki fog
Partvis-törlőt, cirokseprűt
Ragadva, gondjaim fölött
Zokogva-sopánkodva szót
Emenyi, a házunk Közönsége
Elé tárnyi a gyalázatot?
Jaj, néköm, jaj! Jó Paty
Községbül ide csúszott (-mászott)
Komám. Miér' hagytaal
magamra!

Karácsony, karácsony

Karácsony, Karácsony,
hányszor megírtalak,
hányszor kértelek,
hányszor letagadtalak.

Selymes túlevelét
őrzöm angyalhajas
ágaidnak, pedig
vér is folyt körmöm
alól - nagycsütröttöki
előleg - miközben
kinn alkonypírban
úsztak a fellegek...

S mindent betakart
a puha párna,
fenyőillat és mézesbáb
áradt a szobára.
S ott állt, gyertya-
fénybe borulva a szoba
közepén, angyal-csöndben,
titokzatos magában,
csillogó gyermek-

szemekben a főséges
éj és Karácsony titka...

Fa-vers

Mintha egy erdőben
állnék: köröttem
megannyi árnyék,
csak a földszínen
szűrődik némi fény.
Mintha gyökerek közt
állnék, kívül a kert,
belül gőzölgő föld –
esetlen ajándék.

Nő ki a fából a fény,
s fáma sem szól arról,
hogy a szű melyik
korszakában szereti
legjobban a fát...
a sár a mohát.

Állok a gyökerek
ernyője alatt,
kinn sugárzó nap,
repkedő madarak.
Idebenn meleg,
sötétlő harmat...

Határtalan

Szánalmas alak vagy.

Szánalmas.

Szánni való, ritka

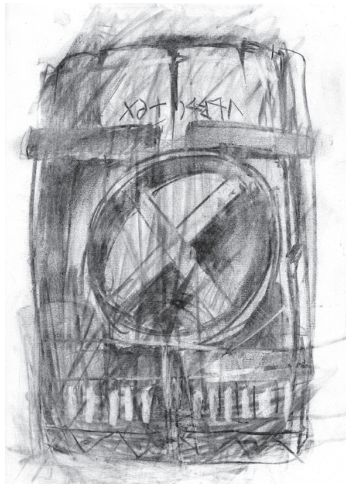
és unalmas.

Akár a teremtés

maga: magában

hasztalan, megosztva

határtalan.

**Rafting-vers, avagy képzelt tér- és időutazás
Radencitől Ráckanizsáig**

*Szúnyogh Sándor Ladik Katalinnak
címezett versére*

I.

Térj vissza avantgárd gyökereidhez,
az istenért – mondta a szerkesztő,
témába vág, – neked nőgyűlölőnek
az emancipációról
mint témáról nem lesz nehéz
vallani, nekünk meg EU-s
pénzünk hever benne – nekem ott
mindjárt, ki tudja miért

II.

Lajos, a „pinalógus” jutott
eszembe, aki a Testamentumának a
megszerkesztése után, ama utolsó
nagy agyvérzése után is nyomatékkal
vallotta szex-függőségét,
felébredve „megvalagázta” az első,
ágya mellett gyanútlanul
elhaladó ápolónőt (Krankenschwestert),
mintegy önmaga felé bizonyítandó,
működik még a Nagy Ő, témában
továbbá

III.

a Fiatal magyar
húsok címmel korábban megjelent
gasztronómiai felvillanásokat is tartalmazó
antológia, amelyben - minő gyalázat -
egyetlen női friss „irodalmi hús”
sem szerepel, csak K(O)ANOK, pedig
Karafiáth, Iancu vagy
Szűcs irodalmi „receptjeit”
igencsak komáztam volna...

IV.

s nem utolsósorban -
Sanyi Ladik Katihoz írt
verse is eszembe jutott,
akit még kezdő elsőkötetes
költőként látott Radenciben,
s szinte elájult a látványtól,
ahogy vetkőzés közepette egymáshoz
rakta a szavakat, szinte
a lába közé gyömöszölte
őket a húsrá mindig fogékony
szlovén közönség előtt,
a bömhéc műértők megjegyzéseinek
kereszttüzeiben, s közben
játszott az akkor még
nagy közös jugoszláv
kurvaságban, eljátszva,

megelőlegezve szerepét
a Jancsó ér(osz)ában,
Bayer Aspirin és mások.

V.

A vers zárása azonban
Ladikhoz méltóan, s álomszerűen
SZÉP, ahogy egymásba
fonódva himbálózik a két
test a kormányzó
nélkül maradt ladikban,
a költészet istennőjének,
Magia Polának áldozva,
hanyatt dőlve a Mura
ernyedte fűzfásai között
imbolygó megelevenedő
csónakban, a megelevenedő
ladik szélébe kapaszkodva,
föl-föltekintve az égre,
majd pedig a lombsusogástól,
béka-brekegéstől kábultan,
a Szerelmesek szigete
irányából érkező, egyre sűrűsödő
zajban, a tárgyi világ képeit
szemlélve, a rafting
idő- és térutazás
tekerceit göngyölítve,
- kihagyó szívverések, botladozó

óramutatók, megállók nélküli
lecsorgásban, ujjak között
lefolyó homok - parthoz ért
a csónak

V.

(s minő véletlen, a madárfüttybe és
a mozdulat által, a növekvő
madárdalban és hablocsogásban,
habcsókos züm-zümmök társaságában
bekapcsolódott
az átkos újságírói kellék,
s szalagra vette a nagyon is
„evilági” zörejeket, evezőnyikorgással
elvelyülő szellőzúgást,
orkánkabát-hangba torkolló
zengést...)

VI.

- S mi volt a spongyával? - kérdeztem rá
váratlanul. - Miféle spongyával?
- kérdeztél vissza. - Hát, ami a szádban
volt, a vers szerint, „dús erdők/ harmatos
mohája,/ édes gyökerek/ mézes íze
”- így én, amikor órák hosszat/
Járkáltál a folyónál, hogy életed
„eggyé legyen az áradással” ?
Kháron ladikján, Vajda „időtlen”

csónakján, a vaáli erdő kietlen
csendjének árnyékként tovasuhanó
lélekvesztőjében, tépte a gátat
a hömpölygő, csapongó holtágaiba
oda-vissza áramló, nekilóduló
és újra visszahőkölő,
vonagló, örvényeiben
magát a murás nefelejcszekbe
feledkezve a Mura, ágyékmozgásból
felépülő csacsogó-locsogást.

VII.

Ráckanizsánál azonban
már minden remény elfogyott,
a hirtelen támadt zivatarban
a lélekvesztő hevesen imbolygott,
s ömlött be a víz,
a fekete viharfelhőkből
dőlt a zápor, de a partszéli fák
kinyújtották karjukat, valahol
sisteregve egy ménkő csapott le,
mint egy jól felépített
thrillerben, de a reményvesztett,
egyben illúzióvesztett hangulat
így teljes lett, a folyó pedig
fogta magát, és holtágaiba vonulva
készült ravatalt ülni önmaga felett,
míg leányai elégedett habmosollyal

szemükben, virágkákák, tavorózsa,
meg millió kérészéletű bogár,
kárászok és compók, zsombékok és
zsábák között, néhány
kilométerrel odébb, már hazai
tájakon vonultak lefelé,
az akkor még nyugodt
délre, le a tengerek felé,
le Délre...

Gábor a Feszty-körkép előtt, 1930 táján

*A 85 éves Gábor Zoltánnak,
marasztalással*

De régen is volt,
de régen is történt,
Zala György mester hősökkel
megrakott terén vagy a Városliget
sarkán, a nagy „északi fénnel”
bevilágított éjszaka előtt,
vagy ki tudja már, mi is itt
a szabály, álltál a „kör”
közepén...

Ott álltál a „forgatagban”,
a világ is forgott körülötted,
rövidnadrágos volt az idő is,
(a hajnal is, az eső is.)
A Vereckei hágó kitarult,
s zúdult, ömlött a történelem
a vászonról, mennyi gyermeksírás
és – kacaj, mennyi eleven
csobogás, madárdal és sóhaj,
ahogy vonult a tábor
az új hazába be. Hont!- szólt
Árpád vezér, s özönlött nyomában

a nép: sörényes szakállas
férfiak, hollófekete hajú
asszonyok, leányok, hátukon
ördögfiókáikkal,
tépett zászlókkal...

Ott állsz ma is:
rövidnadrágosan a millennárisi
körben, csatazajban és sírások
között, ökrök és paripák
prüszkölésében, s nem érted, hova
tűnt a szomorúság, a duzzogás,
a dac, mit az állatkertből
hoztál át magaddal. A látvány
legyűrt, foglyul ejtett.
Ahogy a háttérből
egy láthatatlan kéz csendben
megérintett: - Gyere utánam,
gyermek! - s láhattad, mert
szemed is, eszed is
volt hozzá, mint vonul,
vonaglik, sikít és örül az ember,
ha hazatalál. Ha otthonára lel,
még a halál előtt...

Ma már tudod, ha délután
hosszúra nyúlik az árnyék,
fürdőző lányok kacajától

lesz teli az „elíziumi rét”,
a „réthatári cser” alja,
ezernyi virágával,
megannyi újraéledő csend-élettel
tüntet a zajos törtetés ellen:
mert emberként lehet csak
ember az ember, hogy kibírható
legyen a folyton morajló tenger,
nem szűrő szerszámmal,
nem vésővel, de puha ecsettel,
élet-csoda-csenddel, színnel
és széppel zabolázd.

S ott állsz ma is, s míg
a mezítlábas történelem
fátyla itt-ott fellebben,
s tudva tudod, a sírok népe
fel nem éled már soha,
de marad a sors - nász
és tivornya, halotti tor
vagy bajvívói torna - ,
s a zajló napokkal újra
és újra feltündöklő,
sírok és sírások
fölött is győzedelmes,
nagybetűs „Élet” csodája.

Öcsinek

(I.M. Galič István)

Újra évforduló, már a 14-dik.
Március van, s lassan kitavasodik.

(Minden, ami nyílhat, kinyílik.)
A cseresznyefák is fenn a hegyen.
Egyik idén már terem - s akár
a belőle készült pálinka is -
olyan lesz, mint a régi.
A táj megbocsát, s a felhő is:
vonul tovább az égen, mert égi...

Borbás Györgynek, így utólag

Jaj, mi mindenről elkésünk...
Kezdhethném az Utolsó
Magyarral, mentegetőzni-takarózni
a mindennapokkal, de nem, mert
messziről jövünk, Héttengeren
át a múltból, Turulos múltunk
végiről, vagy azon is túlról,
halálos jövőből, feneketlen
Kút mélyéről, vadregényes
Erdő széléről, kifogyva az
Útból...

Nem, mert innen jövünk
a szomszédból, fáradt lábunkat
bemocskolja a múlt sara/
szara, arcunkon a kitagadottak
iszonya, hiába a kis
ország, s az anyakönyv
tejszaga, anyaöltre csak
nem találunk, újabb és újabb
csatlakozásokra várunk,
a szétszórtság sínpárai mellett,

fel nem nyíló sorompók
mellett ácsorgunk, míg végre
valahára, mint eltömődött
rostán a maszatos víz,
átcsorgunk, s már a lassulás,
gyors áramlat-esés sem segít.

S nem készült el még
a Szentmihályi-vers sem,
s lesz-e, ki felszólít, ez is,
az is érdemelne itt még verset,
győzve az Idővel a versenyt,
Forma-egyeb sebességbe kapcsolva,
ki győzi majd, nyelve a zalai port,
sárban „vacogva”, gyönyörűségesen
siralmas múltunkról regélve,
anyagba formázva,
kőbe vésve, tollal-ecsettel
letölteni a szépet,
úzve-hajszolva a gépet.

Mellékdal:

Ki egyszerre
voltál: Mester és Kolléga,
(nőknek csak Gyurika)
betűvető és „firkász-poéta”,
utolsó filosz, ki hátán

cipeli a múltat, gólyalábakon
ólomsúlyú harangokat, a
haranglábak földjén:
Szentmihályival, Edit néivel,
s megannyi szépkereső holttal,
boldog bolonddal.

Tél van

Üzenet Utassy zúzmarás fáinak

Tél van,
zúzmarás, zimankós
és „farkasordító”,
csupa „csipke és fodor”
minden ág, hajlat
és bokor.

A sírokon is
hó és zúzmara,
tündéri idő, semmi
kikeleti hang,
sem madárfütty,
csak verébraj,
cincogó kacaj.

Hó menyasszony
várja kedvesét,
titkos találkájuk
a temetőkert,
siralomházi magány,
acélfény-iszony.

De meglebbenti
a szél fátylát
a fénynek, isteni
jelenlétet sejtet
egy angyali arc,
béke van köröskörül,
nincs több harc...

S hiába vára
Fény kedvesére
az ara, feltámad
az északi szél,
ellep mindent
a vakság, s koromként
hull a hódara.

Fejezetek csókaságaink történetéből

Göntér Endrének hatvan felé, hazafelé

Értelmes madár, egyszer
volt is neked egy. Csókos
szájú csóka.
Néha munkahelyedre
is magaddal vitted,
válladon csücsült,
s kiszállás után egy intésre
vette a légvonalat,
s otthon várt jöttödre.
Kedvelte a kekszet.

Édességért mindenre
hajlandó volt: házat őrizni,
más ragadozó szarkáktól, fényes
tollú madaraktól.
Csóka népek madara, ölyv,
valami turulfajta.
Pont olyan, mint mi,
kik a rovásírást is értjük,
elkalandozva Devecserország
szélére, bagonyai ráolvasásos
szövegek mélyére, ássuk a semmit,

színezzük a sötétet, a mélyben
tikk-takkoló titkot, pártában
maradt Pannónia
istenő szoknyája alá lesünk,
Kerka királynő kiszikkadt
szemérem-dombján matatunk,
sámán-tüzes, táltos-furkós
mélységek mélyét vizslatjuk,
urga-árnyékban,
Léthe-tüzes lángok fényében,
pokoltornácos-gyehennás
lényegében...

S reggelre
mindig kitérült a jurta,
fényben tündökölt kis
országunk! Szalonna került
elő a turbából, a batyu már
új kalandra készen megrakottan
várt. Asszonyaink
tördelték a kezüket,
a purdék meg
sokáig szaladtak
kocsink után.

Mert mindig menni
kellett valamerre, valamiért!
Hajtott a düh, s a kalandvágy is:

úja, úja, újaéé, ihuj-ahajjj-ajaj!
Tovább, tovább, előre!
Lovaink sörényét nyesték
viharszelek, villámok cikáztak,
istennyila tombolt, hajtsd, úzd,
vissza, s újra előre –
buzgott bennünk mindig,
s újra, s újra...

De mindig visszajöttünk!
Azt sem tudtuk hányat irunk.
Anyáink szemében könny csillant,
asszonyaink kémlelő szeme
leste a változást...
Megjöttünk, ismét
itthon... Hordóink már dohogtak,
a poharak kimosva, magasra emelt
kelyhünk – pogányos-szittya
szentáldozásunk háttérében,
földönfutó-kalandos életünk
jelképei mögött ott
keringőztek csókanépek
elárvult csókos madarai,
a csókák...

(És most:
most hajtsuk le fejünket?)

Nincs már

C. Toplák Jánosnak

Nincs már
hova kihátrálni.
Ez az út - fel
is, le is út -
s nem vezet
már

s

e

h

o

v

a.

Senki se kérdezze,
Honnan tart, hova,
hisz a kérdés ostoba.
A semmi saját
farkába harap,
nevezzük csak

ö

r

k

nek.

Ördöginek
Isteninek...

II.

Nincs már hova elbújni,
kinn tél van, s ködöt
szítál, ha jössz,
helyettem a nagy
semmi vár, ajtót nyit,
beinvítál, megkérdi,
hogy megy a sorod,
míg odakinn a fákról
a bíborfény csorog.

Barátaim, Társaim!

A Muravidéki Nótázók csoportjának

Termettek a tőkék
nekünk is borokat!
Dalt is hozzá,
temérdeket.
Tíz év nem nagy
idő, de dalokban
mérve, rengeteg!

S Ti is tisztelt
Közönség – ne panasszal
szóljon a száj –
kiérdemlitek a nótát,
a dalt, kikbe
a „szépézés” nem
csak hálni jár,
téltől, tavasztól
független – virul,
sarjadzik, kihajt...

Karnagyunk, Józsi
kergessen hálánk,
míg élsz: mennyi

mennyei melódia
virágzott ki kis
csapatunk nótafáján,
„szemező-vessződ”
nyomán. - Pajtás, légy
továbbra is hű barátja,
cinkos társa
a „bandériának”.

S végezetül, hogyan tovább?
Miről szóljon a dal? – kérditek.
Válaszomat figyeljétek:
Áti sem mentünk még
a Murán”, s vár reánk
még megannyi dal: „Szép
Zalában, születünk”
mindannyian.

Hirdesse szív, száj;
minden torok, él még
magyar e tájon –
míg el nem fogy
arcunkról az utolsó
mosoly, ki nem fogy
ajkunkról az utolsó dal,
legyen az népdal vagy
magyar nóta, a lényeg:
hogy m a g y a r.

Délvidéki csupa-kín-rímes játék

*Tari Pistának szétteltekintve
düledékeinken, a végvári a vitézek
„nótájára” a Balassi-kard mellé*

- Pöcse van a menyasszonynak,
s a kopók tovább araszolnak
a délvidéki aortán, táncolnak
a legyek a tortán, s mi van,
ha az ember kiterítve is halad...
Mint a vert hadak, mert egyre
távolodik az otthon,
gázló lábunk meg-meginog,
de hajt tovább az ösztön,
gázló lábunkat
hínár-iszalag kötözi,
folyton mozgó, hullámzó
anyaföldet
embervér öntözi...
Ránk jár, délvidéki kutya-
ütőkre a rúd, s a fájás, jobb ez
mint a kétrét-terpeszállás,
e sátán írta Házi áldás,
mert Így irtok én, fába
fogalmazom a gazt, késsel
nyesem, nyúzom a géz alatti
tar-tományt esténként az

estikén az ide-odahintázó
Istenverte tájon.

Mert vesztőhelyünk, Arad,
de kő kövön marad, s parancsra,
ahogy a Miniszterelnök saját
kivégzésén tette:

- Éljen a haza! Vadászok! Tűz! -
- s lehullt, holtan összecsuklott
1849 októberében.

Szól ma is kivégzési parancs
a pusztatemplomi sivitásban,
denevér-áradásban, keselyű-
záporos térben,
ki csak ül a köveken,
ki meg térden állva
imádja őszben a tavaszt,
de kiáltó szavunkra mindig
hervatag a válasz, panaszos
szavunkra válaszul panasz,
s az Aranyos Szegeletből
végül mi maradt?

Makrélaillat és Aracs
hiányzó orgona és hiányzó
sípok zenéje, dúlt hitek
egekbe nyúló katedrálisa,
millió vérző pipacsból tenger,

győzedelmes úrpalotánk
Aracs, nyomorúságunk temploma,
ezer kóbor betolakodó akáccal
benőtt szurdos portánk,
vár a vártán, Aracs.

Megkötjük lovunk e szomorú,
füzektől is gazdag tájon,
szomorúság és kín ül a lapályon,
dévavári hangulatban, dévajul
üvölt ránk minden dévaj utunk,
d é j a v u n k, de nem adhatjuk,
mégsem, ami j a v u n k!

Kisértetsziget-államunk,
törjön össze minden katedrális,
tornyát zúzza halomra a bosszú,
kiáltson a fában bosszút
a szű is, hittel hűséggel
megvert barátom, siring
tartson erőben az isten,
s mint ponton az í, legyen bár
acél éles penge fénnel,
feszülő nyilak elől
ki nem térő, a rettenettel
is bátran csillanó
szembenéző.

Jancsár sorsban, orvlövész

átkok záporoznak ma is reánk.
De nem oly becses ma sem
az irhánk, írjunk bár fűszálak
hegyével, dércsípte ráncos
delelő bogáncs élével,
bánáti bánat-virágok ölelő-
öldöklő elszánt reményével,
hogy a málló kövek látványa
sem riaszt, mert túléli
a gyertyafény a viaszt,
s a kőből sem marad más,
mint por és kövecske,
szétporló mészből omló
habarcs, kegyeske zsarnok
hódítók megállás, megállni –
a romtemplom, mint óriás
kifeszülő lap, némán áll és vall
szelekkel vajúdva csendesen
rikoltoz – hit reményünk, remény
hitünk – mindenben, miben hittünk,
s míg szavunkra törve,
dalunkat szánktól a halál
el nem oldozza, omolva-bomolva
bár oldozva-foldozva, s végül
elorozva, ránk boruló egekkel,
sötét fellegekkel: aracsos létünk
agancsán fény világlik, nap
nélkül is derül az ég,

s inkább földönfut mind,
ki égbe vágy, ki hazavágyik,
hazát végül itt talál...

Mikor Pünkösöd és Trianon egy napra esett
(Rekviem-óda Trianon-témára)

Karesz testvérnek a Vajdaságba

Nagyúr, kinek akarata szerint
mi is egy nyelven beszélünk:
de ha nem, ki fog szólani,
ki fog lehajolni értünk,
ki állít bennünket falhoz,
ki fajtánk jussán járulunk
a Nagy Panaszfalhoz.

Hiszen Te, ki magad vagy
az egység, elmondhatod: ki
ténylegesen is egy-azonos vagy
magaddal, s frigyünk veled
az égben köttetett, lángnyelvek
jelezték, hogy véget ért a
fönt-lent harca, a parancsuralom,
s ami összekötöttet
egykor, nem választhatja
széjjel romboló önkény,
egy akol és egy a nyáj! –
hirdetted prófétáid által,
miközben a gaz tevékenykedett
a hátunk mögött, piros köpenyben,

míg az ingoványos, víztől
kiszikkadt vízpartot benötte a gaz,
vázilium helyett parlagfű
s bozótos iszalag tenyész.

Nagyúr, mit ér a feldarabolt,
össze-vissza kaszabolt
szivárvány, ne dühünket
zúzd szét, épüljön gögből várunk
homokra, ne maradjon
a bástyából csak kavics
meg törmelék meg pozdorja.
Tobzódásunk között
lesz megint menyegzői
menet, nemzeti vígalom,
ha együtt lesz, mit
a Világ és Úr ura, az Isten
is egyé növesztett,
mert mit ér a nyelvében
összetört élet, mit
ér az alulkommunikált
lélek, lélek és szilánkok,
életfoszlányok, csellengő
delej, mit a szél sem
kímél, mint ér a harangszó
annak, ki elment, ha
nem a hegycsúcsról, veremből
kong konokul. Mit ér

a kegyelem, ha áradó ereje
le nem gyűri a felkorbácsolt
vizet, a tengert.

Mit ér az irgalom,
ha - kinek szánjuk -
elköltözött, örökre
elment.

Hogy mássá lettünk közben,
lelkünk is megváltozott,
s szivárványos jövőnk
rozsdá leple alatt pihen?
Csak ritkán
köszön reánk a kegyelem,
hazug délibábban élünk,
nem tudván, mi a jussunk,
s mi hűségért a bérünk,
s forr egyre,
tobzódva forr a vérünk,
csak nagyritkán sikerül
önként, egymás igaza elől
kitérnünk. Gyűlölet és irigység,
gőg, vakhit, kapzsiság és harag
váltakozó záporában élünk,
nem hit, haza és szeretet
bűvkörében. Nagyon
sötét színű a paletta,
nem tündököl májusfény

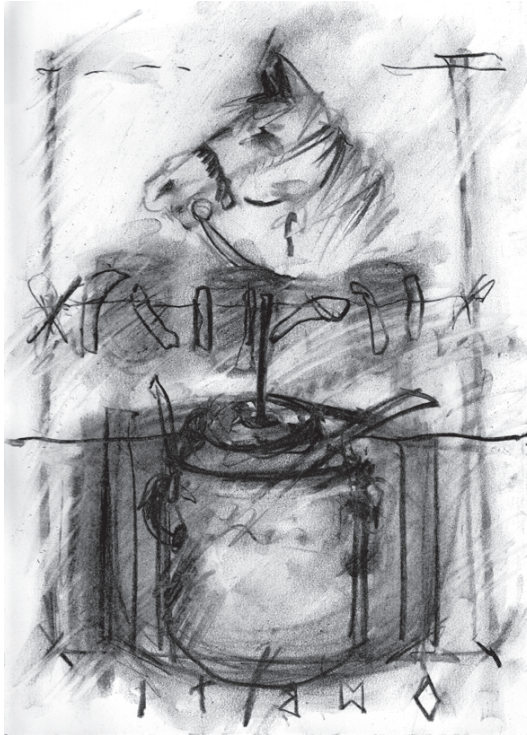
arcunkon, lehúzza lelkünkben
minden redőny, becsukva minden
zsalu és spaletta, vakablak-lét éltünk.

- Az nem lehet - sóhajtunk, mint
tette volt Vörösmarty,
a reménytelenség és
remény atyja, s hírül adta,
ki rendületlenül hisz
a jó korban, annak felmentés adatik...
Arasznyi létünket kitalált spóra, tébolyító
delej, feledékenységi kór nem
pusztíthatja, s az nem lehet, hogy
testvéreimet
elfelejtsem a Bácskában, Gömörben
és Csíkban, a háromszéki mezőkön,
Alsólendván, Felsőőrött vagy
Őriszentpéteren.

Jöjj Szentlélek,
egyesíts bennünket!
Felmenőkben is meghasonlottakat,
hogy ne vesszünk rendre,
ne kábulatban éljünk, szervezz
újra élő szervezetté, országnyi
nemzetté bennünket, lángnyelveiddel
égesd szívünket,
lelkünk is sisteregve fájjon,

ha nemzetünkön a „nemzeni már
nincs kinek” ördögi sugallatára,
Lucifer is rúgásokkal,
hitványságunkért megérdemelten
száz bugarával fizet -
ezen a történelem verte,
megváltásért kiáltó tájon...

Jósága a jövendőnek

Jókai Annának

S mint a tébolyult
idézhetném a jajveszékelő
székely anyókat, székelyek
nyomán

ki faltól falig sír

folyton-folyvást
sírok között jár,
s körötte nem tenyész
a sírásnál egyéb, mint
tömény halotti
lepel-bűzfoslány,
megkövült pókháló
csenevész-apró kis virág,
penész-moha,
- s ki nem lábal ebből
már soha

majd tavasz lesz,
s akkorra én
már élő sír leszek

magam is, országos fájdalom,
köröttem vidám tort
ül - minden kikelő,
minden, ami enyész -
s bár szívemet még
lila krizantém-hangulat
uralja, s a legárvább
virág virít, de remél,
hiszen itt a kikelet,
a nefelejcssek kora,
megannyi jácinttal,
tulipános,
kelyhes virágával,
felröppenő vadkacsáival,
gyász helyett - nászi
idő

de: ti se legyetek
Remény nélkül, mert
élj vagy halni
járj haza, a Jászoly
szalmazizegése mindenhol
ott van veletek,
sosem felejt el,
sóhaját messze
hallani, füzesek
suttogják, ott fönn
már készülődik

valami, s hull is
már anygalszárnyakról
a pelyhes csoda, nem
kérdézi senki,
ki kicsoda,
s mindent ellep
a szerető szeretet,
szívtől szívig szálló
jósága a mennybéli
jövendőnek, s tündököl
karácsonytalan népeknek,
- nemzedékről nemzedékre -
a titoklepelbe burkolózó
Csoda.

(2010 utolsó napjára - kint zúzvara és
kőd)

Györfi Sanyi „madártenyésztőnek”

*Hát, hogy s mint, Kapitány Uram,
minden kunok kapitánya?*

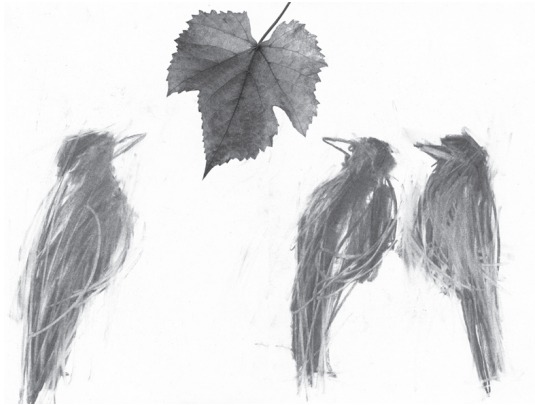
Ezerszer elüldözött, s mindig
visszatérő madarunk,
te, legmadarabb, ki voltál,
hányszor viharvert,
„fugwa-huztuzwa”,
végül „gúnaras” állásban,
a világ négy égtája felé,
mint motollafejeddal
csípj, szisszenj fel,
rúgkapálj, te világszép
madár, de befelé is,
ki rádöbbenve galád elszármazott,
együttmentként bújna egérlyukba,
mászna fára, csücsülne bokrok
óvó leple alá.
Rúgjon sarkantyúd belénk,
vér fröcsögjön karmaid alatt,
s a végén dühödben
robbanj fel, szórd szanaszéjjel
szilánkjaidat, te megtestesült
AKARAT.
Vagy tudod, mit?

vonulj el a Kárpátok bérceibe,
s onnan figyeld árgus
szemmel, éjjel-nappal
örködve, te Sólyomszemű,
s jelezd, ha már jön nagy
pironkodva a pirkadat.
Százéves vaksötét,
Rab-éjszakánkra a virradat.
Terítsd széjjel nagy lomha
farok-tolladat, és visongj el
egy nagy imát, szórj átkot,
ki gyáván kikullog a nemzetből,
szórj reá átok-imát,
virrasztás nagy madara.
Seregtelen nemzet utolsó
reménye, szállj fel, szállj
fel az ég peremére, szirtek
mordályaira terítsd óriás
szárnyadat, pokol-népek
nyílzáporától véd, óvd
fiaidat. Azokat, kiknek
dárdái ezer éve repülnek
felénk, s jaj, ezerszer
jaj nekünk, ha
eltalálnak. Vértezz
fel bennünket acélinggel,
arcunkra ezüst aranyból
veress borzadályt, tollad

sisakunkon lobogjon az éjben,
míg megvirrad, míg végre
nekünk is felvirrad!

Fogadkozom

Szoliva Jánosnak

A totyogás időszaka
jön el – idézhetném
nemes barátomat –
a bicegése,
lassú lesz
a lélegzet is,
a szívverés, ahogy
a pohár pohárhoz
koccan, az is.

Így jár a vers is,
bicegve, mintha mankóval
járna, a ritmus, a
verslábak is fogadkoznak:
(csak játék az egész,
posztmodern varázslat...)
S kilóg itt is,
ott is a lóláb...

Téblábol bennem a
gond: kitörni nem tud,
befelé támad.

Bennem alszol, nem vagy más világ...

Radnótinak köszönve

Néhány napja valami belső intim
egyfolytában azt súgja,
búgja a fülembe, duruzsolva,
„nem vagy más világ”,
nem vagy más és külön világ
sem vagy (ti. nálamnál különb),
sem több, sem kevesebb,
s ha mégis, azt a keveset szívesen
megosztom veled, az anatómiailag
is hanyagolhatót, félretéve a szebbik
és az erősebb nemről szóló
sztereotípiákat, s átélem újra
azt az érzést, melyet
a hajszálerekről mondtál/írtam,
közös lányunk kapcsán, mert
„nála is meglátszanak, továbbá
eredetük is tisztázatlan”.

S az, amikor első lányunk
születése után, ott a rakicsáni
szülészeti kies folyosóján
mondtál nekem, tudatlannak,
mert ezt csak egy nő értheti

- tragikusan fogva
fel nemét -, nyakamba zokogva
a létezés összes kínját/örömét,
könnyekkel küszködve én is,
rádöbbenve meggondolatlan
cselekedetem súlyára, immár a
hétköznapi megközelítésbe
helyezve az intézményesülő
kapcsolat eme nagyon is
közönséges voltát, mely egy
új étellel látszott
legitimálódni.

A döbbenet súlyával ható
felismerésből, később anyósom
próbált lefaragni néminemű,
paraszt-dekameronos-kispolgári
beütéssel, nekem esett, mint
ismételten fő ludasnak
- miért tátottad el a szád?! -
csattogtatva fogsorát, a fogamzást
kísérő, élvezeti aktusra célozva,
miért mosolyogtál, miért
nem tartottad csukva a szád,
pofád?! - ismételte még
párszor, utalva a „leányokkal
megvert” ház átkára,
egyúttal kijelölve a helyem
(tartsd a pofád!) a családi

hierarchiában. Tette
ezt oly arcpiritóan spontán,
de látva döbbenetemet,
megenyhült, belső békét
színelve, harmóniába csapott át,
s mintha mi sem történt
volna, megkérdezte: „akarsz-e
még gyereket?”, majd fejéhez
kapott, és helyesbítve
helyesbített: „akarsz egy kávét?”,
kibővítve mondókáját néhány
fogamzástátlásra
utaló gesztussal

Én meg azzal vigasztaltam
magam, hogy a szeretet-
és örömfilozófiákkal
megrakott könyvtárak
tudománya mind sutba dobható,
ha nem ötlük fel bennem,
mintegy isteni
szikraként Radnótinak
a nemek közötti különbségeket
épphogy-csak
súroló, a „másságot” alig
érintő nagyon is evilági sora,
mely a két nem össze-
férhetetlenségéről
szóló elméleteket, mintegy

semmibe véve himnikus
fölnnyel hirdeti, a lefekvés
pillanatában majdhogynem
közömbös, hogy királyi
kastély fényes
paplanja, vagy a láger
nyoszolyáján ér a felismerés,
a hálósobák titkainak
mindig is hátborzongató,
sejtelmes zajai-zörejei közt
a ráció talajára
huppanva vallhatom:
bár nagyobb kerülőkkel
érkezik meg hozzád a vágy,
s lelkednek suhogása is más,
megosztott ágyunk hol
királyi ágy, hol meg
lágeri priccs, csikorgó
nyoszolya, szalmazsákot
tartó váz -, „bennem”
alszol, mint az egy anyagból
gyúrtak tartományának
lakója, s ha elmész,
nem lehetsz másé,
nekem sem vagy más,
világnak virága:
VILÁGOM

Otthon megvirradni

Egyetlen általam
ismert versében
- lehetett tán 16 éves -
a hantoló halálról ír.
Nem rögről, nem földről szól,
beszél, hanem hantról, mely
a szemfedőn csattan, s annyi
átélhető halál-élmény
forrása, amikor az egyszerű
halandó szembesül
a Kaszással.

Anyja, már nagybetegen,
a mértéktelen dohányzás
ártalmaira figyelmeztette,
a válasz olyan „ferkós” volt.
A „ne mondjam kétszer senkinek”,
és a „csak az jöjjön, aki bírja”,
na meg a „jakérem, ez a belváros”
szlogeneken szocializálódott,
a felvállalást is magába foglaló,
életfilozófia-fosztlányokon nevelkedett,

gerillaharcos mutatóujját felemelve
egyik utolsó szentenciája
ekképpen hangzott:

- Anyya, igaz hogy nem jó, de
nem is rossz! - mondta nevetve.

Vagy, amikor
kórházban, csontjaira
száradó bőrrel, kifeszülő
oldalbordákkal incselkedett
a bővérű fiatal
ápolónőkkel/nővérekkel:
nem akarnak-e egy
csontvázal szeretkezni?

Máskor meg, J. A.-val
„szoktatta” magát csöndhöz,
az élet részévé
váló halállal (Sanyi)
gondolatával kacérkodva,
de csak úgy felszínesen,
ahogy ott ült a Gyurinál,
várva a következő sörre,
s közben áldozatára,
mellyel a hazautazással
kapcsolatos gondjait megoldja,
néha nagyon is sztereotípiá,
unalmas-áttetsző külsőbe
csomagolva: mert „Mariska

nyénnye”, anyja odahaza várja
- hangzott nem túlságosan
meggyőző érve. Meg jobb,
ha az ember otthon
virrad meg...

Bence Lajos újabb versei mellé

A tücskök – legalább is a hírügynökségi jelentések szerint – már Hérakleitosz előtt is ciripelték: semmi sem az, ami volt. Még ha az is, nem ugyanúgy.

Bence Lajosról beszélve – s újraidézve 10 éve megjelent Ráolvasások kötetét – nem vehető bizonyosra, hogy Bence Lajos Rá-olvasásai teszik-e? Mindenesetre más lőn a világ, melyet alkalmasint létleletében, álom-torzójában vagy éppen Fotós intelmeiben hangszerelemmel szemmel is hallhatóvá, füllel is láthatóvá (Szerelmes vers). Ha csak kicsit is, de körülöttünk is megváltozott a korábban és most is célzott mosolyokkal benépesített „tündérkert”. Miben? Az ő ígézései, bájos imádságai, fenyegetést elhárítani akaró varázslásai, Istenel feleselő zsoltárai láttatják az olvasóval – hogy csak egyetlen versének kelléktárából merítsünk – a halállal születés, a beteljesülés, a tűzlopás misztériumát (Halállal jön).

A határon túli magyar irodalmak meghatározójává a korábbi kárpátaljiságon, vajdaságiságon stb. túl mindinkább az válik, hogy hol és minemű műhelyek léteznek, s azok egy-

máshoz miként viszonyulnak: nem pusztán saját térségükben, hanem a magyar ugaron, Pannónia teknőjében is. Az újvidéki Hídnak nyilvánvalóan mások a kötődései a magyarországi, felvidéki, muravidéki stb. műhelyek irányában, mint a szabadkai Űzeneté, az ugyancsak Délvidéken kiadott Aracsé. A felvidéki Kalligram, az erdélyi Látó, a kecskeméti Forrás, a győri Műhely – hadd ne soroljam – akár csak a lendvai Muratáj egy-egy szellemi műhelye a magyar kultúrának saját lehetőségeivel, el-eltérő jelentőségével. Ma már ezekből az autentikus vagy kevésbé autentikus műhelyekből tevődik össze inkább a magyar irodalom, kultúra egésze, mint a korábbi államhatárok által kipécézett és elpolitizált kultúra-szeletekből. S akkor még a személyes kapcsolatok kultúratementő erejéről nem is szóltunk.

Bence Lajosról beszélve mindennek az lenne a rezüméje, hogy alkotói megítélésében ne a muravidéki vagy szlovéniai magyar irodalom legyen a viszonyítási alap, mint ahogy a kárpátaljai és erdélyi írók megítélését sem kéne területi mércének befolyásolnia. Ha Bencét kiszabadítjuk a muravidékiség, szlovéniaiság, a kisebbségbeszorultság előítélet-dobozáiból, költészetének erővonalai hasonlíthatóbbá, értékelhetőbbé válnak, s akadálymentesebben jutunk el a matrjoska-babaként egymásba rakható irodalmi kategóriák fogságából szabadult lokalitásnak, a szülőföldnek a költészete szín-

képét alakító arányaihoz. Csupán azon egyszerű oknál fogva, hogy a szlovéniai stb. magyar irodalomhoz tartozásnak mint kategorikus besorolásnak a lépcsőit sem illemből, sem kötelességből nem kell végigjárni. A határon túli szerzőkről szóló kritikairás méltatás-irodalmá vált, mert a doktrína szerint első körben a mű, a szerző saját kisebbségi közegében mérettetett meg, azaz mérettetett volna, ha többnyire nem kerül abba a helyzetbe, mint például Bence, hogy hozzá hasonlítható, fogható nincs (alig akad) közegében. A protokolláris értékelési sorrendnek így kellett alakulnia: kisebbségi irodalom, nemzeti irodalom, európai irodalom, világirodalom. A kisebbségi irodalmon belüli megmérettetés nagyobb közösségek esetében – Erdélyben, Felvidéken stb. – sem funkcionált: körtét hasonlítottak almához, egest dinnyéhez, s kikerekedett a méltatás: Az adott államhoz való lojalitás nem tette lehetővé a szerzőnek, hogy a művet az egyetemes magyar irodalom közegébe helyezze.

A lokalitás, a helyi kötődés Bence Lajosnál messze több, mint irodalomtörténetileg regisztrálható muravidékiség.

Garai László

Tartalom

Vallani kell, mindig vallani <i>Z. Szekeres Ilona versmondónak</i>	5
Nem volt érdemi megjegyzésem <i>Petyának</i>	8
Nem beszél (Horror)	10
Nem szól, fenyeget	11
Petike rakoncátlan	12
Játék hallal, porszívóval	13
Nagyanyám álma egy pajtakoncertről Jaggerékkal (Képzelt riport...)	14
Hodosi dal	16
Végzetszele	18
Szeretlek: Muravidék (vallomásféle)	20
Ismeretlen XVI. századi költő keservei az eltávozott pötzegödör tisztítóhoz	22
Karácsony, karácsony	23
Fa-vers	25
Határtalan	26
Rafting-vers, avagy képzelt tér- és időutazás Radencitől Ráckanizsaig <i>Szűnyogh Sándor Ladik Katalinnak</i> <i>címezett versére</i>	27

Gábor a Feszty-körkép előtt, 1930 táján	
<i>A 85 éves Gábor Zoltánnak,</i>	
<i>marasztalással</i>	33
Öcsinek	
(I.M. Galič István)	36
Borbás Györgynek, így utólag	37
Tél van	
Üzenet Utassy zúzmarás fáinak	40
Fejezetek csókaságaink történetéből	
<i>Göntér Endrének hatvan felé, hazafelé</i>	42
Nincs már	
<i>C. Toplák Jánosnak</i>	45
Barátaim, Társaim!	
<i>A Muravidéki Nótázók csoportjának</i>	47
Délvidéki csupa-kín-rímes játék	
<i>Tari Pistának széttekintve</i>	
<i>düledékeinken, a végvári a vitézek</i>	
<i>„nótájára” a Balassi-kard mellé</i>	49
Mikor Pünkösöd és Trianon egy napra esett	
(Rekviem-óda Trianon-témára)	
<i>Karesz testvérnek</i>	54
Jósága a jövődönék	
<i>Jókai Annának</i>	59
Györfi Sanyi „madártenyésztőnek”	
<i>Hát, hogy s mint, Kapitány Uram,</i>	
<i>minden kunok kapitánya?</i>	62
Fogadkozom	
<i>Szoliva Jánosnak</i>	65
Bennem alszol, nem vagy más világ...	
Radnótinak köszönve	66
Otthon megvirradni	70

© Bence Lajos
Vallani

Kiadja a Magyar Nemzetiségi Művelődési Intézet,
Lendva

Szerkesztette:
Halász Albert

Recenzens:
Garai László

Lektorálta:
Szende Virág

Címlap és illusztrációk: Göntér Endre,
egyéb grafikai megoldások: Halász Albert

Nyomda:
Grafično podjetje
Schwarz, d. o. o.

Lendva, 2011

ISBN 978-961-6232-45-6

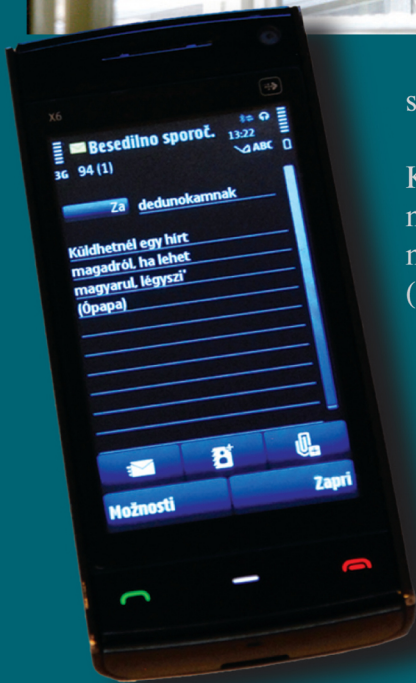
CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.511.141(497.4)-1

BENCE, Lajos
Vallani / Bence Lajos. - Lendva : Magyar
Nemzetiségi Művelődési Intézet, 2011

ISBN 978-961-6232-45-6

256252672

sms dédunokámnak a jövőből

Küldhetnél egy hírt
magadról, ha lehet
magyarul, légyszí'
(Ópapa)